

GELUKKIG VERLOREN

MIJN LEVEN ALS KOEN KARDASHIAN

Koen Pieter van Dijk

Mireille van Hout

'Ik denk dat ik hem in mijn droom wel honderd keer heb doodgeschoten. In welke straat hij woonde, weet ik niet meer; dat heb ik gewist. Twee jaar geleden had ik een meet-and-greet, op het Alexandrium, ergens in de buurt van zijn huis. Zo'n shoppingmall, een beetje armoedig. Meteen kreeg ik dat gevoel weer. Als ik hem tegenkwam, zou ik versteend raken. Ik heb veel nachtmerries over hem gehad, badend in het zweet werd ik dan wakker.'

*Bonjour, fashion boy,
Ça va? Ça va bien.
Mijn zolen, die zijn rood,
I love you, Louboutin.
Bonjour, fashion boy,
Ça va? Ça va bien.*

VOORWOORD

Voordat Koen met het idee speelde om dit boek te laten schrijven, kenden hij en ik elkaar niet. Ik had een roman geschreven die zich afspeelde op Ibiza, het eiland waar Koen als een vis in het water is. In dat boek zat aardig wat seks, drugs en rock-'n-roll, maar met de glitter en glam van Koen had het weinig te maken. We spraken af en het klikte.

‘Praat ook met andere schrijvers!’ adviseerde ik. ‘Denk goed na over je keuze.’ ‘Ik kies voor jou,’ zei hij na een paar weken. Want het moest niet alleen een boek worden over de glamour en de feesten, maar juist ook over die andere kant, die hij bijna altijd verborgen hield. ‘Ik had niet gedacht dat het zo heftig zou zijn,’ zei hij na afloop van een van onze gesprekken. ‘Maar misschien is het wel het leukste project dat ik de afgelopen tijd heb gedaan.’

Koen was eerlijk, lief, emotioneel, grappig en dramatisch om afspraken mee te maken. Juist omdat hij zich zo openstelde, werkte ik met veel plezier aan dit boek. Soms worstelde ik met

de inhoud; wanneer Koen vertelde over ingrijpende gebeurtenissen die hij met bijna niemand had gedeeld en waar hij zich enorm voor geschaamd had. Wilde hij echt dat iedereen dat kon lezen? ‘Bedoel je dat ik op die manier mijn eigen glazen ingooi?’ vroeg hij. ‘Voor mijn carrière? Ik vind gewoon dat ik het hele verhaal moet vertellen, anders is zo’n boek niet oprecht. Ik ben gewoon eerlijk, zo zit ik in elkaar.’ Het boek is voor hem een afsluiting van een periode, een rollercoaster met hoge toppen en diepe dalen. Koens grote vraag is: ‘Was het dit allemaal waard?’

Mireille van Hout

Amsterdam, oktober 2020

UIT DE KAST

Eerste vriendje

Na de middelbare school begon Koen aan een modeopleiding in Den Haag. Op papier leek het goed aan te sluiten bij zijn interesses en hij werd er niet gepest. Tijdens het eerste jaar liep hij stage bij Addy van den Krommenacker in Den Bosch. Koen vertelt: ‘Hij verkocht daar Chanel, Valentino, Dolce, Fendi; alle dure merken. Hij wilde ze eruit doen, want in Den Bosch liep dat niet. Er hingen in de winkel jurken van Valentino voor maar vijftig euro, Chanel voor honderd! Toen zei ik: “Mijn moeder en ik hebben een aardig netwerk. Als we nou een borrel geven bij mijn moeder in de serre en iedereen uitnodigen, dan krijg je zo vijf-, zeshonderd euro voor een jurk.”

Mijn moeder en ik hebben met een busje alle kleding opgehaald en daarna bij ons thuis opgehangen. Alles ging op! Een vriendin van mij, Lizzy Perridon, kwam ook. Ze nam een vriend van haar mee: Jurjen. Hij was lang, lang donker haar, polootje,

spijkerbroek, Yves Saint Laurent-laarsjes, een typische Hillegersbergse jongen, ik vond hem meteen leuk. Terwijl Lizzy jurken aan het passen was, zijn wij verliefd op elkaar geworden. Daar, tussen al die couture.

Jurjen was een hele lieve jongen, hij studeerde rechten en woonde op zichzelf op de Straatweg in Hillegersberg. Eerst wilde ik hem op een afstand houden, ik durfde het gewoon niet aan. Dat kwam toch door die traumatische gebeurtenis met die man, denk ik. Ook tegenover hem zweeg ik daarover. Maar Jur heeft me over weten te halen: “Ga voor mij, ik ben verliefd op je.”

Toen ben ik uit de kast gekomen: “Pap en mam, ik val op jongens en ik heb een vriendje: Jurjen.” Mijn moeder moest huilen van blijdschap, ze wisten het al zo lang, ze waren zo opgelucht dat ik er eindelijk voor uit durfde te komen. Mijn vader zei: “Nu kunnen we een tuinfeest geven, we zetten de barbecue aan!” Ze waren zo lief, ik had me geen betere coming-out kunnen wensen.

Mijn ouders konden ook heel goed met Jurjen overweg. Ik was toen nog net zeventien, Jurjen was vier-, of vijftientig. Ik denk dat het voor mij wel een rol speelde dat hij wat ouder was dan ik, zodat hij me wat kon ondersteunen. Maar ik heb sowieso zelf ook altijd een oude ziel gehad.

Ik ben heel snel bij Jur ingetrokken. Met school ben ik gestopt, ik heb er maar een halfjaar op gezeten. Ik kon het niet meer, door al dat pesten de jaren daarvoor, ik trok het niet meer om naar een school te gaan. Zelfs als ik nu een schoolgebouw binnenloop, grijpt het me weer naar de strot.

Kerstavond vierden Jurjen en Koen thuis bij Koens ouders. Iedereen was er: Koens ouders, grootouders, zijn broer en zijn vriendin. Jurjen gaf Koen een cadeau met een brief.

Lieve Koen,

Vandaag, 24 december 2011, zijn jij en ik bijna een halfjaar samen. Het klinkt kort maar het voelt al zoveel langer. Het begon in maart, bij jou thuis tussen de couture, ik zag je en ik was verliefd. Ook al was dat niet meteen wederzijds en moest ik hard mijn best voor je doen, je bent het helemaal waard. Het is voor jou een heftig jaar geweest, er is zoveel veranderd.

Ik zit hier en probeer te schrijven hoeveel ik voor je voel, maar ik kan de woorden niet vinden. Ik kan alleen maar denken: ik hou van jou! Ik kan mezelf zijn wanneer ik bij je ben. Ik kan je alles vertellen en je luistert altijd naar me.

Oud worden, dat is mijn doel met jou, samen een blij en gelukkig leven opbouwen. Ik weet ook zeker dat dat lukt. Ik hoop dat je het cadeau mooi vindt. En nee, het is niet wat je denkt.

Kus, Jur

Het cadeautje was geen mooie portemonnee, zoals Koen had verwacht, maar iets veel persoonlijkers: een ring van Tiffany & Co. Koen hilde, de hele familie had tranen in de ogen.

Hoe lieflijk het sprookje met Jurjen ook leek, de relatie hield geen stand. Door de verkrachting en de dood van Laurens was Koen volkomen uit het lood geslagen, wat hij voor iedereen probeerde te verbergen. Hij kon dan wel eindelijk uitkomen voor zijn homoseksualiteit, tegelijkertijd sleepte hij een geheim met zich mee dat juist aan de basis had gestaan van zijn coming-out. De schaamte en het schuldgevoel over de verkrachting bleven enorm.

‘In die tijd was ik eigenlijk een naar persoon, ik had een soort schild om me heen gebouwd. Ik kon naar mensen toe een *total bitch* zijn. Niet als *payback time*, dat echt niet. Ik droeg gewoon een pantser. Het was zoiets van: mij ga je nu nooit meer pakken. Ik denk dat ik bang was dat ik mijn vrijheid anders weer zou verliezen. Mensen in mijn omgeving zagen hoe ik me gedroeg en dachten: waar komt dat vandaan, deze *queen*?

Een jaar heb ik met dat scherm om me heen gelopen, eigenlijk de hele tijd dat ik met Jurjen was. Ik denk dat die relatie mede daardoor stuk is gegaan. Ik wilde ook nooit met hem knuffelen. Seks ging wel, maar knuffelen niet, dan raakte ik in paniek. Nee... de link met die verkrachting heb ik toen nooit gelegd, dat doe ik nu pas. Jurjen ging door het vuur voor mij.

Ik begon veel uit te gaan. Jur ging weleens mee, maar hij was niet zo'n uitgaanstype, ik denk dat dat ook botste. Vaak ging ik met vriendinnen of vrienden van hockey naar De Beurs en kroegen en clubs in Rotterdam. Ergens rond die tijd zal ik ook voor het eerst drugs hebben gebruikt. Maar dat was nog niet veel, een snuifje af en toe.

Jurjen en ik zijn een jaar samen geweest, hij was zo goed voor

me. Misschien was ik ook nog wel te jong. Ik hield veel van hem, maar ik was niet zo liefdevol in die relatie. Uiteindelijk heeft hij het uitgemaakt. Ik was erg verdrietig, maar ik wist dat het aan mij lag. Ik moest dingen op een rij zetten voordat ik liefde kon geven.’

Diep het nachtleven in

Koen was niet de enige die net single was geworden, ook de relatie van zijn broer Martijn was net uitgegaan. Ze gingen veel met elkaar op pad en werden nog closer dan ze ooit waren geweest. Koen vertelt: ‘Mijn broer is degene die mij het allerbeste kent van iedereen. We kunnen ook heel erg lachen met elkaar, dat is toch het lekkerste wat er is. We waren altijd samen in de stad, we zaten erg in de technoscene, we gingen naar Perron, Toffler, het oude treinstation onder de grond, naar de feestjes van het dj-duo Nino & Frankie. Plekken met een beetje een Berlijn-vibe. Mijn broer was kunstenaar, popart maakte hij, een beetje Andy Warhol-achtig, heel kleurrijk. Hij had een atelier, je keek helemaal uit over de Erasmusbrug en de Maas, heel cool. Die avonden samen met mijn broer koester ik heel erg. Hij was aan het schilderen, de muziek stond aan, ik stond erbij met een wijntje. Daarna gingen we uit.’

Samen stappen, vrolijk zijn, lachen, vrienden maken, leven: dát was wat Koen wilde. Behalve een feestbeest was hij ook een gangmaker, mensen verkeerden graag in zijn buurt, ogenschijnlijk vond hij alles wat hij zocht in het nachtleven. De inciden-

tele snuifjes in de tijd dat hij nog met Jurjen was, waren nog 'schattig' geweest, zo zegt hij nu zelf. 'Voor zover een snuif natuurlijk schattig kan zijn. Maar vanaf deze periode ging ik meer drugs gebruiken: pillen, speed snuiven. Die speed was een beetje een Rotterdams underground-ding, in elk geval van de jongens met wie ik toen omging.'

Zolang de nacht duurde, overstemden de decibels van de technobeats Koens verdriet, pijn en schaamte. Hier lag de wereld aan zijn voeten en kon hij alles vergeten, hier hing geen trauma als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd. Bovendien bleek hij gezegend te zijn met het uithoudingsvermogen van dat ene roze konijn uit de Duracell-reclame. Koen kon doorgaan tot anderen erbij neervielen, zijn lichaam protesteerde nooit, hij had nergens last van. Of nou ja, van een pukkel misschien af en toe, 'want weet je dat speed belachelijk slecht voor je huid is?' Wanneer de zon weer opging, verlengde hij de nacht bij iemand thuis en maakte hij van de dag de nacht.

'Dagenlang kon ik doorfeesten. Ik woonde bij mijn ouders toen, maar ik sliep ook vaak ergens anders. Mijn ouders wisten heus wel dat ik van een feestje hield, maar ze konden niet vermoeden op wat voor tempo het allemaal ging.'

Revanche

Het was in deze periode dat Koen een aantal pestkoppen van zijn middelbare school tegenkwam. Niet in het nachtleven, maar gewoon tijdens de dagelijkse beslommeringen. 'Ik was in

de Bijenkorf in Rotterdam. Ik stond bij een bak met portemonnees en opeens viel mijn blik op dat meisje, ze stond met haar moeder bij de make-up. Zij had me zo vaak gepest. Het werd helemaal zwart voor mijn ogen. Ik greep een portemonnee met een groot zilveren embleem en ik keilde dat ding zo door die Bijenkorf. *Woem*. Keihard tegen haar kop aan.

Haar moeder rende naar me toe en viel tegen me uit: “Wraah! Wat doe jij? Waarom?! Hoe haal je het in je hoofd!”

Dus ik gilte terug: “Vraag dat maar aan je dochter!” Dat meisje zei niks, ze keek alleen maar naar de grond. Vervolgens heeft de beveiliging me die Bijenkorf uit geëscorteerd. Buiten heb ik heel hard gehuild. Daarna voelde ik een enorme opluchting, het was denk ik toch lekker geweest om te doen.

De tweede keer dat ik een van de pestkoppen tegenkwam, was in de winter, buiten op straat. Bij een veldje waren een paar tuinmannen aan het werk. Die jongen was een van hen. Ik denk dat hij zo’n hoveniersopleiding deed; half school, half werken. Ik zie hem daar nog met z’n schoffel staan. Naast hem stond een bak met aarde. Ik liep ernaartoe en als een gek begon ik hem met die aarde te bekogelen. Hoe moet dat er wel niet uit hebben gezien! Zo’n hysterische nicht, met van die leren handschoenen! Ik heb er vast van alles bij geroepen, geen idee meer wat, ik had een total black-out. Die jongen geneerde zich enorm, met al die gasten om hem heen.

Een paar jaar later zag ik nog een andere jongen terug. Hij stond als beveiliging voor de deur bij een club waar ik naartoe moest voor een betaald event. Maar toen voelde ik die haat niet meer, die was weg. Dus toen liep ik er gewoon naartoe. Koen

staat op, defileert als een topmodel over een denkbeeldige catwalk en maakt een theatrale draai. ‘Zo van: kijk maar goed. Dat voelde wel lekker: *kill them with kindness.*’

11 maart 2020 RTL Boulevard:

Koen Kardashian komt met allesonthullend boek

De hetero's:

Kardashian ff voor de zekerheid ik kom toch niet in je boek hè?

Hey Koentje, hoop dat alles goed met je gaat! Lees net in de media over je boek. Gefeliciteerd! Wel ga ik ervan uit dat ik hier natuurlijk niet in kom.

Koen, allemaal leuk en aardig maar ik hoop wel dat je je aan de afspraak houdt. Groetjes

Joo party queen beter kom ik niet in je boek hoor het net van vrienden.

Jo gap luister met je boek beter kom ik er niet in anders heb je kk groot probleem.

18 gemiste oproepen